

Sygn. akt V CSK 31/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M.M.

przeciwko M.M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej M.M. wniesioną od wyroku Sądu Apelacyjnego we W. z dnia 6 września 2017 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Skarżąca powołała się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Powołanie się na pierwszą ze wskazanych przyczyn kasacyjnych wymaga sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawienia własnego stanowiska skarżącego oraz wykazania konieczności usunięcia poważnych i nasuwających się w związku ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd drugiej instancji wątpliwości prawnych w celu rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący

powinien więc sformułować to zagadnienie w sposób podobny do przyjętego przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.) oraz przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazując zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku.

Istotne zagadnienie prawne dotyczy ustalenia kryteriów niewłaściwego uznania długu i określenia wymogów stanowiących przesłankę do ustalenia, że doszło do uznania długu. Nie jest to jednakże ani zagadnienie nowe, ani dotychczas nie rozpoznane. W świetle orzecznictwa i literatury przedmiotu, uznanie właściwe jest umową, której treścią jest ustalenie istnienia długu, przy czym jej ważność jest uzależniona od prawnej podstawy uznanego roszczenia. Uznanie niewłaściwe jest uważane za oświadczenie wiedzy stanowiące jednostronne przyznanie faktów lub też za zawierające zarówno elementy wiedzy, jak i woli (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 30 grudnia 1964 r., III PO 35/64, OSNC 1965, nr 6, poz. 90, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2002 r., II CKN 1312/00, OSNC 2003, nr 12, poz. 168 oraz z dnia 19 marca 1997 r., II CKN 46/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 143). Ponadto należy wskazać, że z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wynika, aby niewłaściwe uznanie długu stanowiło zagadnienie prawne, od którego uzależnione było rozstrzygnięcie przez Sąd drugiej instancji sporu między stronami, sprowadzającego się do tego, czy bezsporne przekazanie przez powoda na rzecz pozwanej, wskazanej w wyroku kwoty pieniężnej, nastąpiło na podstawie umowy pożyczki czy umowy darowizny. Sąd na podstawie oceny przeprowadzonych dowodów ustalił fakty, stanowiące podstawę przyjęcia, że strony zawarły umowę pożyczki, której pozwana nie zwróciła mimo wezwań ze strony powoda. Sąd wskazał przy tym na dowody, z których wynika, że pozwana ostatecznie przyznała, że powód pożyczył jej pieniądze i że w rozmowach z nim zobowiązywała się do ich zwrotu w ratach, stosownie do jej możliwości finansowych. Istotne zagadnienie prawne nie może „maskować” odmiennej oceny dowodów dokonanej przez

skarżącego oraz przyjętego przez niego stanu faktycznego, różniących się od ustaleń stanowiących faktyczną podstawę zaskarżonego orzeczenia. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

aj

ał